

TẬP 2

HỒI 15

Tư Truyền

Người con gái ấy tất nhiên chính là Điền Linh Nhi, cô ta thấy Trương Tiểu Phàm thọ thương, trong lòng lo âu, nên lén chạy đến xem xét tình hình, chẳng ngờ mẹ cũng ở đây, bèn nấp ngoài cửa, đợi Tô Như đi rồi mới xuất hiện.

Thấy Trương Tiểu Phàm ngây đờn ra, cô ta không nhịn được trách: "Đệ đứng đó làm cái gì?"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, mặt đỏ bừng lên, đang định kiếm cớ phân giải, vừa lúc thấy Điền Linh Nhi cúi đầu xuống, thì ra Đại Hoàng chạy lại, nó cọ cầm vào chân cô ta ra chiều thân thiết.

Điền Linh Nhi cúi mình xuống, xoa đầu Đại Hoàng, con chó lè cái lưỡi, liếm vào bàn tay đẹp như ngọc.

'Chí chí chí chí', tiếng con khỉ Tiểu Hôi vang lên, hai người và con chó cùng quay lại nhìn, thấy Tiểu Hôi đã chạy đến sau lưng Đại Hoàng, kéo cái đuôi to của nó, tựa hồ muốn Đại Hoàng tách xa khỏi Điền Linh Nhi. Cảm giác được ánh mắt kinh ngạc của Điền Linh Nhi, Tiểu Hôi ngẩng đầu lên, đột nhiên nhe răng ngoác miệng làm bộ hung dữ với cô.

Điền Linh Nhi chẳng giận, còn làm mặt xấu trừu lại nó. Từ bữa Tiểu Hôi cùng Trương Tiểu Phàm về đây, nó cư xử với mọi người đều được, riêng với Điền Linh Nhi, lúc nào cũng tỏ vẻ thù hận. Điền Linh Nhi thấy Đại Hoàng vốn vẫn bất hòa với Tiểu Hôi nay quay đầu lại thì cũng chẳng hề phật ý, song khi Tiểu Hôi thân thiết đùa nghịch âm ỉ quá, thì cô vẫn lấy làm ngạc nhiên.

"Chuyện gì thế này?" Điền Linh Nhi chỉ vào con khỉ con chó đang chơi với nhau mà hỏi Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đem chuyện Tiểu Hôi dùng cục sườn đi bắt thân ra kể một lượt, Điền Linh Nhi cứ cười ré lên, mắng: "Chẳng ngờ con khỉ chết toi này lại biết cái chiêu

ấy!" Nói đoạn liếc mắt, nhìn lướt Trương Tiểu Phàm từ trên xuống dưới, nói: "Phải rồi, hôm nay cha đánh đệ, còn thấy khó ở không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, đáp: "Ổn rồi, sư tỷ."

Điền Linh Nhi có vẻ bất bình: "Cha cũng thật là, trong lòng khó chịu tại sao lại trút giận lên đệ kia chứ!"

Trương Tiểu Phàm vội nói: "Không đâu, là đệ ngu ngốc mới làm sư phụ giận..."

Điền Linh Nhi nhìn hẩn chằm chằm, Trương Tiểu Phàm không sao nói tiếp được nữa, mồm cứ há ra, Điền Linh Nhi hừ một tiếng, nói: "Thực ra căn bản việc chẳng liên quan gì đến đệ, cha thấy hai người đó tư chất tốt, tâm tình hệt hắc, cho nên mới..." nói được một nửa, cô ta liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, thầm nghĩ nói thế chẳng hóa ra bảo sư đệ ngốc nghếch hay sao, bèn đổi ý không nói nữa, lảng sang chuyện khác: "Vừa rồi mẹ đến có chuyện gì đấy?"

Trương Tiểu Phàm cứ trung thực đáp: "Sư nương cũng là đến thăm đệ, còn cho đệ hai viên 'Đại Hoàng Đan', hiệu nghiệm lắm, đệ vừa uống một viên là khỏi hết rồi."

"Đại Hoàng Đan?" Điền Linh Nhi có vẻ rất ngạc nhiên.

"Vâng," Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu ngó cô ta, hỏi: "Sao kia?"

Điền Linh Nhi nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, đáp: "Đó là bảo bối của cha, nghe mẹ nói phải lựa hai mươi ba loại linh dược mới luyện chế được, công dụng thần diệu, các sư huynh, rồi cả ta nữa đều chưa có phúc được dùng đến bao giờ."

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, Điền Linh Nhi đảo mắt, lẩm bẩm: "Lẽ nào cha quả thực đối với đệ lại có biệt nhãn đến thế, nhưng xem ra cũng chẳng giống."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Nhất định là sư phụ nhân từ, thấy đệ thọ thương, bèn ban cho linh dược. Lão nhân gia người tấm lòng rộng rãi quá!"

Điền Linh Nhi phì cười: "Cha có tấm lòng rộng rãi... Ha ha, thôi được, không nói với đệ nữa. Í, hình như có tiếng mưa?"

Trương Tiểu Phàm nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên từ bên ngoài phòng âm âm truyền đến tiếng mưa lách ta lách tách. Điền Linh Nhi đi đến trước cửa sổ, đẩy cánh song, gió núi mát lạnh lập tức ủa tới, mang theo hạt mưa li ti buốt giá, phả vào mặt, lạnh tê đi.

Trương Tiểu Phàm bước lại, đứng bên cạnh Điền Linh Nhi, cùng trông ra ngoài.

Đêm đen và tĩnh mịch, giữa khoảng không mưa đang rơi. Cả đất trời một màn đen đặc, chỉ nhìn được đến tiểu viện bên ngoài, nơi lơ mờ những bóng trúc thanh thoát. Mưa

lắc thắc trong đêm đen mịt mù, đối với Trương Tiểu Phàm, lại phảng phất chút gì ôn nhu, thậm chí hẳn còn chợt cảm thấy, đêm này thật mỹ lệ, mưa này thật vấn vương, đến hạt nước lạnh tanh rớt trên lá trúc, nghe cũng thật êm tai, vọng đến tận nơi sâu lắng nhất trong đáy lòng hẳn.

Chỉ vì ở bên cạnh, là người con gái mỹ lệ ấy, nàng khẽ cất đầu, liền rộn ràng vẻ đẹp mà bảy phần là sự thanh xuân, hai phần là sự hoan hỉ và một phần là sự thê lương, hẳn bèn cứ ngây ra mà nhìn.

Mưa!

Ở đằng sau, Đại Hoàng và Tiểu Hôi không biết đã lặng đi từ khi nào, Đại Hoàng uể oải nằm phục trên giường, cặp mắt nửa khép nửa hở, Tiểu Hôi hiếm khi trật tự đến như thế, nó ngồi sau lưng Đại Hoàng, hai tay lần nghịch mớ lông da dày ấm mềm mại của con chó.

Ngọn nến lay lắt, chợt sáng chợt tắt trong làn gió núi lửa tối, thi thoảng phát tiếng nổ 'lụp bụp'.

"Mưa rồi." Điền Linh Nhi bỗng nhiên u uẩn nói.

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng đáp: "Ừ."

Điền Linh Nhi lại nhìn chăm chăm vào bóng đêm một lát, rồi từ từ xoay mình lại, đến bên bàn, nói khẽ: "Tiểu Phàm, đóng cửa sổ vào đi, hơi lạnh rồi."

Trương Tiểu Phàm khẽ gật, đóng cửa sổ lại, rồi ngoảnh đầu nhìn Điền Linh Nhi đang ngồi bên bàn, cô ta có vẻ lơ đãng, lấy trong bọc một cái hộp nhỏ, mở nó ra dưới ánh đèn, rồi chăm chú nhìn kỹ.

Ánh nến hắt lên đôi mắt đẹp long lanh, như hai đốm lửa ôn nhu mà nồng nàn.

"Đệ xem, Thanh Lương Châu này có đẹp không?" Ánh mắt Điền Linh Nhi dừng lại trên hạt ngọc nhỏ đang tỏa những tia dịu dàng lấp lánh, giọng nói nàng như mơ màng, cõi lòng Trương Tiểu Phàm vụt trống rỗng, từ từ chùng xuống.

Hắn đi lại, lấy hết dũng khí và sức mạnh, gắng giữ vẻ thản nhiên như thường. Điền Linh Nhi ngẩng đầu nhìn, chợt nhận ra đôi mắt của người sư đệ chất phác trong khoảnh khắc long lanh, thậm chí có nét gì như cuồng nhiệt và thống khổ.

"Ừm," cô gái nhẹ nhàng đẩy hộp lại, dịu dàng hỏi: "Tiểu Phàm, đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, trầm tư một lát, khẽ trả lời: "Đệ không sao, sư tỷ."

Điền Linh Nhi lấy làm lạ, nhưng cũng không bận tâm nhiều, đứng dậy bảo: "Thôi, đêm khuya rồi, ta cũng phải về đây."

Trương Tiểu Phàm thờ thần đứng lên, Điền Linh Nhi bước mấy bước, đột nhiên dừng chân, ngoái lại khẽ cười, vẻ mỹ lệ của nàng trong khoảnh khắc vụt đánh rụng trái tim Trương Tiểu Phàm: "Đệ xem trí nhớ của ta đấy, tối nay đến đây để làm gì cũng đã quên rồi." Nói đoạn, lấy từ trong bọc ra một tờ giấy mỏng, trên đó viết chi chít những chữ nhỏ xiu, đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đón lấy xem, đột nhiên biến sắc, thất thanh kêu: "Thái Cực Huyền Thanh Đạo pháp quyết! Sư tỷ, thế này..."

Điền Linh Nhi lườm hấn, trách: "Đệ hét lớn như vậy làm gì?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng hạ giọng, nói: "Sư tỷ, đây chính là pháp quyết của tầng thứ ba, tỷ..."

"Ta?" Điền Linh Nhi hừ một tiếng, nói: "Ta tất nhiên là muốn truyền cho đệ."

Trương Tiểu Phàm thất kinh thốt: "Cái gì?"

Điền Linh Nhi nói: "Ta biết cha từ xưa tới nay rất xem thường đệ, hôm nay nổi giận với đệ lại càng chẳng ra làm sao. Hừ, cha tự mình dạy dỗ không tốt lại quay ra trách mắng đệ, ta thấy không được. Đệ cầm lấy pháp quyết này, âm thầm tu tập, lúc nào rèn luyện có thành tựu rồi thì đến cho cha xem, đừng bao giờ để mất mặt như hôm nay nữa."

Trương Tiểu Phàm chau mày, nói: "Nhưng mà sư tỷ, vạn nhất bị sư phụ sư nương biết được, chẳng phải là sẽ trách mắng tỷ sao?"

Điền Linh Nhi sốt ruột nói: "Đệ cũng nói là trách mắng rồi, cha mẹ cùng lắm chỉ mắng ta vài câu, cấm túc một thời gian, thế thì đã làm sao? Đằng nào ta cũng không thể để đệ bị người ta bắt nạt thêm nữa!"

Trương Tiểu Phàm chấn động toàn thân, đầu óc phát sốt lên, nhìn mãi bóng dáng yêu kiều của Điền Linh Nhi, chẳng thốt nổi lấy một lời. Giờ phút ấy trong tim hấn nhiệt huyết sôi trào, cho dù có bất hấn phải chết vì người con gái đang đứng trước mặt đây, hấn cũng quyết không do dự.

Điền Linh Nhi lại nói: "Đệ phải nỗ lực công nhiều hơn, cố gắng sớm đánh ngang tay với cái gã Lâm Kinh Vũ thối tha kia, nhưng đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh, vì vậy không cần phải bận tâm đến điều ấy." Nói tới đây, cô ta vẫy tay, dặn: "Phải giữ bí mật đó." Nói xong đi ra khỏi phòng, rảo bước rồi khuất dần trong bóng tối âm u.

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh!"

Câu nói mười ba chữ, mỗi chữ đều đâm mạnh vào trái tim Trương Tiểu Phàm, mặt hắn đột nhiên mất hết huyết sắc, bất giác nắm mạnh tờ giấy trắng trong tay.

Mưa núi hiu hắt, trời đất sục sùi, có ai thấy một thiếu niên trong bóng đêm mịt mù, cứ lang thang giữa mưa, ngửa mặt nhìn cao xanh!

oOo

Sáng sớm, sau cơn mưa, gió núi ẩm ướt kéo theo khí lạnh, thổi tới đỉnh ngọn Đại Trúc Phong. Trương Tiểu Phàm đến căn bếp quen thuộc, nhóm lửa đun nước.

Củ bắp bùng tí ta tí tách trong lò, ngọn lửa vàng sáng như yêu linh cuồng vũ trên đầu ngọn cây, rọi ánh hồng lên khuôn mặt hắn. Trương Tiểu Phàm cầm một thanh củi nhỏ làm que cời, lát lát lại gảy đám lửa, ngơ ngẩn xuất thần.

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh!"

Câu nói ấy, hắn đã nhấm lại trong lòng không biết mấy nghìn mấy vạn lượt, mỗi lần nhấm lại mỗi lần xót xa. Hắn biết thế này là gốc, sư tỷ cũng chẳng có ác ý, chỉ là nói ra một sự thực mà ai nấy đều công nhận cả thôi.

Nhưng hắn vẫn không thể cầm lòng dừng nghĩ đến, nghĩ thật lực, trong lòng như có ngọn lửa cháy bùng cuồng dại, không ngừng thiêu đốt tâm can. Mãi cho đến kia lửa lò tấp nới vào tay hắn.

"Úi chà!" Trương Tiểu Phàm giật mình kêu lên, nhảy bật lại sau, thì ra trong lúc xuất thần lửa lò đã đốt cháy cả thanh củi nhỏ hắn cầm, rồi theo đó lần lên làm bỏng tay hắn.

Hắn ôm tay thổi phù phù vào chỗ đau, chạy tới cái ang thọc vào trong nước mát, cảm giác lạnh buốt trào lên, Trương Tiểu Phàm khe khẽ cười khổ, giờ phút này hắn chẳng cần cái gì hết, cần mỗi một thanh que cời thôi.

'Ư, ư, ư' mấy tiếng sữa liên tiếp vang lên ngoài cửa, Trương Tiểu Phàm nghe ra là tiếng Đại Hoàng, chỉ không rõ là tại sao hằng ngày nó kêu 'oảng oảng oảng' hôm nay lại đổi ra 'ư ư ư'.

Hắn đi ra cửa ngõ, bất giác phì cười, thì ra Đại Hoàng và Tiểu Hôi đang đùa nghịch, mõm con chó ngoạm một khúc gậy ngắn màu đen, đầu gậy bị Tiểu Hôi nắm lấy, kéo thật mạnh, hai bên tranh chấp mãi không thôi, Đại Hoàng sữa, nhưng do ngoạm cái gậy mà tiếng bật ra không rõ, nên biến thành những tiếng 'ư ư ư' là lạ.

Trương Tiểu Phàm tiến lên, thò tay nắm lấy cái gậy ngấn, gạt Tiểu Hôi và Đại Hoàng ra. Ai ngờ chúng nó không chịu, kêu 'oảng oảng oảng' với 'chí chí chí' liên hồi. Trương Tiểu Phàm xua tay quát: "Đi đi, đừng làm ồn lên ở đây nữa, nếu không trưa nay cho bọn mày nhịn hết."

Đại Hoàng và Tiểu Hôi nhìn nhau, một con găm gừ, một con làm mặt xấu, sau rồi Tiểu Hôi trèo lên lưng con chó, Đại Hoàng cũng nó nghênh ngang đi khỏi chỗ Trương Tiểu Phàm, có vẻ rất là khinh miệt, Trương Tiểu Phàm tức điên.

Chỗ theo hai con súc sinh chửi một câu, Trương Tiểu Phàm lại quay mình trở vào nhà bếp, lúc ấy hấn mới kinh ngạc nhận ra, khúc gậy ngấn này bỗng đâu chính là khúc gậy ngấn màu đen kỳ cục trong u cốc nửa năm về trước, lại nghĩ Tiểu Hôi nghịch ngợm, chẳng biết đã lôi cái vật này ra từ xó xỉnh nào, đem đi đùa nghịch với Đại Hoàng.

Trương Tiểu Phàm thở dài, bỗng nhiên sức nghĩ ra điều gì, vội vàng đi đến bên lò, dùng luôn khúc gậy ngấn này làm que cời một lúc, ai ngờ lại cực kỳ tiện tay, cái gậy chẳng biết làm từ chất liệu gì, không bén lửa, cũng không dẫn nhiệt, đun cả nửa ngày trời vẫn lạnh ngắt. Trương Tiểu Phàm gạt đầu, nghĩ thầm dùng cái này thật là hợp.

Thương thay trưởng lão Ma giáo Hắc Tâm Lão Nhân, nếu biết 'Phệ Huyết Châu' mà lão hao tâm tổn huyết cả một đời mới luyện thành, từng là Ma giáo chí bảo tung hoành thiên hạ, nay rơi xuống vị trí một que cời lửa, tất sẽ tức đến mức đội mồ bật sống dậy rồi lại chết tắc đi mất.

Trưa hôm đó, mọi người ở Đại Trúc Phong đợi trong nhà ăn, Điền Bất Dịch đến muộn nhất, ngồi vào chỗ mình rồi, lão ngược nhìn khắp lượt đệ tử, ánh mắt chạm đến Trương Tiểu Phàm thì dừng lại một lát, Trương Tiểu Phàm cúi đầu, Điền Bất Dịch lại đưa mắt đi chỗ khác.

"Chuyện ngày hôm qua, các người đều thấy rõ cả chứ?" Điền Bất Dịch lãnh đạm hỏi.

Mọi người im lặng, chỉ có Tống Đại Nhân cười mơn: "Vâng, sư phụ đại triển thần uy, xuất thủ trừng phạt hai đứa..."

"Khốn kiếp!" Điền Bất Dịch vụt hét to, làm rung chuyển hết cả phòng, mọi người nín khe như ve sầu mùa đông, nghe Điền Bất Dịch quát tháo: "Chuyện ngày hôm qua, các người phải thấy sư huynh đệ các chi phái khác tu hành thâm hậu như thế nào, đừng nói là Tề Hạo, ngay thẳng nhóc nhập môn mới có ba năm đã vượt xa hầu hết bọn các người, chạy lên Đại Trúc Phong này mà làm loạn. Các người biết không?"

Mọi người thấy đều im re, chỉ có Trương Tiểu Phàm đột ngột ngừng đầu lên.

Điền Bất Dịch lạnh lẽo tiếp: "Thất Mạch Hội Võ chớp mắt là đến rồi, mấy đứa chẳng ra hồn người các người, từ hôm nay trở đi thấy đều phải bế quan, không tu tập được cho tử tế, thì đợi xem ta có lột da các người ra hay không!"

Mọi người đều nhản nhó, nhưng không dám thốt lấy một tiếng, Điền Linh Nhi thận trọng dè dặt hỏi: "Cha ơi, thế con thì.."

"Người cũng vậy luôn!" Điền Bất Dịch cắt ngang.

Điền Linh Nhi bĩu khóe môi, đang định cất lời thì thấy mẹ ngấm ngấm ra hiệu. Cô ta ngoảnh đầu nhìn ánh mắt Tô Như, những lời chưa kịp thốt ra đều co rụt cả lại.

Giọng Điền Bất Dịch vang vọng khắp Thủ Tĩnh Đường: "Từ nay về sau, trừ lão thất phải đảm trách việc cơm nước, tất cả các người trong vòng một năm rưỡi, đều không được bước chân ra ngoài, phải bế quan tu tập, biết chưa?"

oOo

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát trôi, bầu không khí vốn yên lặng của Đại Trúc Phong lại phủ thêm một tấm màn căng thẳng chưa từng có, tất cả đệ tử đều chuyên tâm tu tập đạo pháp, trừ con chó vàng nhàn rồi, con khỉ xám nghịch ngợm và người đầu bếp vô liêu.

- o O o -